

Arrest

nr. 148 436 van 23 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 februari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS loco advocaat P. VANCRAEYNEST en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Zadorozhnyy Ivan, verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten. U werd op 22/02/1981 te Gabarsok geboren, maar was woonachtig in Novochoerkassk.

Via een vriend leerde u OUSPAJIEVA, Dzhenet (ov X kennen met wie u een relatie begon. Zij woonde in Dagestan en was net als u doofstom.

Ondanks de bedreigingen van haar familie, bleef u haar heimelijk in Dagestan bezoeken.

In februari 2012 nam u uw vriendin mee naar Novocherkassk en huurden jullie er samen een appartement.

Op 09/03/2012 kwam haar broer naar de plaats waar u werkte en maakte u duidelijk dat u niet met zijn zus mocht samenwonen. Hij had problemen met het feit dat u een etnische Rus bent.

U werd in elkaar geslagen en moest hiervoor in het ziekenhuis worden verzorgd.

Na uw ontslag uit het ziekenhuis leefde u afwisselend bij uw grootmoeder en bij uw moeder. Uw vriendin was reeds in maart 2012 naar België vertrokken waar zij een asielaanvraag indiende. Voor haar werd op 22/08/2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen gezien het ongegronde karakter van haar asielaanvraag. Deze beslissing werd op 21/12/2012 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Het cassatieberoep dat zij indiende werd op 12/02/2013 verworpen. In oktober 2012 reisde u uw vriendin achterna naar België en diende er op 23/10/2012 een asielaanvraag in. Om uw asielaanvraag te staven legde u een militair boekje en uw rijbewijs neer.

B. Motivering

U verklaarde vervolging te vrezen van uw schoonbroer omdat hij problemen had met de relatie die u met zijn zus onderhield. Omwille hiervan werd u door hem in uw thuisstad in elkaar geslagen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er voor uw vriendin, die dezelfde asielmotieven als u naar voor bracht, op 22/08/2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen gezien het ongegronde karakter van haar asielaanvraag daar onder meer werd gemotiveerd dat er geen redenen waren om aan te nemen dat zij niet op de bescherming van de Russische autoriteiten zou kunnen rekenen.

Deze beslissing werd op 21/12/2012 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

Het cassatieberoep dat zij indiende werd op 12/02/2013 verworpen.

Ook u slaagde er niet in elementen aan te brengen om de appreciatie die voor uw vriendin werd gemaakt om te buigen.

Een cruciaal element van de gegronde vrees houdt immers in dat de asielzoeker de bescherming van zijn land van herkomst niet kan of wegens deze vrees niet wil invoeren. Internationale bescherming kan in die zin slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag bijgevolg worden verwacht dat hij redelijke pogingen doet om bescherming in eigen land te verkrijgen voor zover deze verwacht kunnen worden.

Er moet worden vastgesteld dat u dit niet hebt gedaan terwijl dit redelijkerwijs van u kon worden verwacht.

U gaf verscheidene redenen aan waarom u geen klacht wilde indienen.

Zo stelde u dat de politie niets doet, corrupt is, uw klacht omwille van uw doofheid niet zou aanvaarden en dat uw schoonbroer over een netwerk beschikte (CGVS p.6, 7, 9, 11).

Dergelijke redenen zijn echter niet afdoende.

Aangaande uw doofheid blijkt uit uw verklaringen dat eerder mogelijke communicatieproblemen u ervan weerhielden klacht in te dienen.

Echter blijkt uit uw verklaringen dat u met behulp van uw broer dit euvel kon overkomen.

Uw vergoelijking dat uw broer, net als u, de politie niet graag heeft, is niet afdoende (CGVS p.11).

U gaf immers aan nooit enige negatieve ervaringen met de politie te hebben gekend noch maakte u melding dat dit bij familieleden van u het geval zou zijn geweest (CGVS p. 5, 8).

Bovendien kunt u ook op schriftelijke wijze klacht indienen in Rusland.

Anderzijds gaf u dan weer aan dat de politie naar het ziekenhuis is gekomen naar aanleiding van het incident, maar dat u geen klacht wilde indienen mede omdat u niet wilde dat de politie onderzoek zou doen en de vervolgers zou zoeken. U ontzag zich bovendien de juridische procedures en gaf aan dat het om een familiezaak ging (CGVS p.6, 9, 12).

Dit wijst erop dat u (ook) geen klacht wilde indienen omdat de politie haar werk zou doen, wat haaks staat op uw beweringen dat de politie om allerlei redenen, zoals corruptie, niets zou doen.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er een politieel en gerechtelijk systeem in Rusland aanwezig is en er de mogelijkheid bestaat om aangifte, zowel schriftelijk als mondeling, te doen van een misdrijf, hoewel er sprake is van corruptie, discriminatie en een terughoudendheid om klachten tegen overheidsfunctionarissen te behandelen en het gerecht er minder effectief is bij de behandeling van politieke zaken.

Dit neemt niet weg dat in uw geval blijkt dat de politie stappen ondernam om uw klacht op te nemen (bij het ziekenhuisbezoek) en hiermee een bereidheid tot bescherming toonde, die u echter afwimpelde.

Bovendien blijkt dat uw vervolger, terwijl u zelf etnisch Russisch bent, een Noord-Kaukasiër is.

Uit de informatie kan worden afgeleid dat er in het algemeen een negatief sentiment is jegens personen afkomstig uit de Noordelijke Kaukasus, ook bij overheidsfunctionarissen die hierdoor geneigd zijn doortastender tegen hen op te treden, wat bijgevolg de kans dat de politie stappen zou ondernemen tegen uw vervolger aanzienlijk vergroot.

Betreffende het netwerk van uw schoonbroer legde u zeer vage en weinig overtuigende verklaringen af in de trant dat hij kennissen en vrienden in Novocherkessk had zonder dit evenwel te kunnen

expliciteren, noch naar de personen noch naar de concrete invloed die zij zouden hebben (CGVS p.7, 9).

Op basis van bovenstaande vaststellingen zijn er dan ook voldoende elementen die erop wijzen dat u op de bescherming van de Russische autoriteiten zou kunnen rekenen indien u hiertoe inspanningen zou hebben geleverd.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van uw persoon geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Uw militair boekje en uw rijbewijs bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen informatie over uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift (zie p. 8) van *30 januari 2014 (sic)* de schending aan (zie p. 3) van artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Hij wijst erop dat hij doofstom is en in de Russische gebarentaal communiceert.

Hij voert aan dat hij tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal de hulp van een tolk gekregen heeft die hij moeilijk kon verstaan.

Hij haalt aan dat hij in het begin van het verhoor verklaard heeft dat hij de tolk een kleine beetje verstond en dat *"de tolk is niet gewoon met de gebaren taal elke dag, U bent het vergeten een beetje"* en dat hij ook gevraagd heeft of hij mocht schrijven om zijn gedachten te kunnen uitdrukken.

Hij laat gelden dat dit gedeeltelijke begripsvermogen gevolgen heeft gehad op het verhoor gezien sommige van zijn verklaringen niet precies weergeven wat hij wou uitdrukken; hij stelt dat (zie p. 3) *"een dergelijke approximatie in het begripsvermogen tussen de verzoeker en de tolk in ieder geval een nieuwe convocatie vereiste om hem toe te staan zich uit te drukken in een taal die hij verstaat en volkomen beheerst of hem toe te staan een verklaring op te maken"* (sic).

Hij verwijst dienaangaande naar een arrest van 20 november 2014 van de Raad.

Hij besluit dat de commissaris-generaal bijgevolg artikel 51/4 van de vreemdelingenwet heeft geschonden en daarom de beslissing nietig dient te worden verklaard.

Verzoeker voert ook een schending aan (zie p. 4) van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag), een schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en een schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker stelt vast dat de commissaris-generaal de gewelddadigheden die ten opzichte van hem werden begaan, niet betwist; hij wijst erop dat hij dientengevolge naar een ziekenhuis overgebracht werd en dat de politie zich naar het ziekenhuis verplaatste om de gevolgen van het gebruikte geweld vast te stellen.

Uit het feit dat de commissaris-generaal zijn verklaringen niet betwist, besluit verzoeker dat hij de geloofwaardigheid van zijn verklaringen bevestigt.

Op het argument van de commissaris-generaal dat niets aantoont dat verzoeker niet over de bescherming van de Russische overheden kon genieten, antwoordt verzoeker dat hij geen klacht wou indienen omdat hij efficiëntie van de politie niet vertrouwde gezien hij in tegenstelling tot de beweringen van de commissaris-generaal met de politie wel degelijke een negatieve ervaring gehad heeft.

Hij vermeldt dat de politie hem niet geholpen heeft tijdens een ongeval dat zich nabij de woonplaats van zijn partner voorgedaan heeft, en dat de politie, terwijl één van zijn vrienden aanwezig was om de vertaling in gebarentaal te maken, niet toegelaten heeft dat deze zich uitdrukte en hij ten slotte voor het ongeval aansprakelijk gesteld werd.

Hij laat ook gelden dat hij door zijn doofheid, ook al moeilijkheden ondervindt om zich uit te drukken.

Daarenboven weet hij door de broer van zijn partner dat de ordediensten over een zeer uitgebreid netwerk beschikken.

Hij wijst er ook op dat hij van Russische nationaliteit en van christelijke godsdienst is, dat zijn partner van Tsjetsjeense herkomst is, en dit in een overwegend Islamitisch land.

Hij stelt dat de familie van de partner niet toestaat dat een mohammedaanse een verhouding met een christen heeft omdat dit de familie onteerd.

Volgens hem geven dergelijke verbintenissen aanleiding geven tot eremoorden die bloedwraak genoemd worden en in Tsjetsjenië veel voorkomen.

Hij voegt er aan toe dat zijn partner, gezien het gedrag van haar familie, ook beslist heeft haar godsdienst af te zweren en zich tot het christendom te bekeren wat de wraakzucht van haar familie nog zal aanwakkeren.

Hij vermeldt nog dat hij en zijn partner een kind verwachten wat in de ogen van haar familie het toppunt van de oneer betekent.

Verzoeker vraagt aan de Raad (zie p. 8) de beslissing te herzien en van hem de status van vluchteling in de zin van het Vluchtelingenverdrag van Geneve te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet toe te kennen, subsidiair de beslissing nietig te verklaren en zijn dossier naar de commissaris-generaal voor bijkomend onderzoek terug te zenden.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift fotokopie van pagina 10 van een artikel "*Le conflit tchéchène: analyse d'une violence plurielle*" (z.d.).

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus

2.2.3.1. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal de hulp van een tolk gekregen heeft die hij moeilijk kon verstaan en hem geweigerd werd een schriftelijke verklaring af te leggen, wat een schending inhoudt van artikel 51/4 van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vooreerst vast dat voormeld artikel handelt over de taal waarin het onderzoek van de asielaanvraag dient te gebeuren.

Uit het administratief dossier blijkt (zie "bijlage 26" van 23 oktober 2012) dat verzoeker bijstand van een tolk vroeg en ervan in kennis gesteld werd dat zijn asielaanvraag door de bevoegde instanties zal onderzocht worden in het Nederlands, wat thans het geval is.

Er kan derhalve geen schending van voormeld artikel 51/4 worden vastgesteld.

Waar verzoeker aanvoert dat hij bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal de tolk moeilijk kon verstaan, blijkt uit het verhoorverslag van 17 oktober 2013 dat hij op de vraag of hij de tolk begreep, antwoordde *"een heel klein beetje begrijp ik niet"* (zie het verhoorverslag, p. 1).

Op de vraag of het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen, antwoordde verzoeker *"normaal verlopen, tolk niet gewoon van gebarentaal elke dag, u bent het vergeten een beetje"*.

Op de opmerking voor het verhoor dat indien iets niet duidelijk was, hij dit moest signaleren, reageerde verzoeker *"of hij soms kon schrijven"* maar voegde er onmiddellijk aan toe dat *"hij dit niet goed kon"*, *"dat dit moeilijk zou kunnen omdat hij moeilijk kan schrijven"* (zie p. 2).

Het verhoor werd verder gezet met de gebarentolk.

Aldus blijkt dat aan verzoeker de keuze geboden werd om zich gezien zijn handicap bij het verhoor uit te drukken op de wijze die hem het best paste.

Uit het verhoorblad blijkt verder dat bij bepaalde vragen wanneer verzoeker aangaf dat hij *"het niet begreep"*, de vraagstelling herhaald werd (zie p. 4, 7, 8, 12) of de vraag schriftelijk werd gesteld (zie p. 4).

Uit de lezing van het verhoorverslag blijkt verder dat wanneer verzoeker aangaf de vraag niet te hebben begrepen, dit *"niet begrijpen"* letterlijk dient te worden genomen, los van eventuele communicatieproblemen met de tolk (zie p. 3, 4, 7, 8, 12).

Op de vraag bij het einde van het verhoor (zie p. 13) of *"alles duidelijk geweest"* was, antwoordde verzoeker *"ja"*.

Ook de advocaat die het verhoor aanwezig was, had geen bijkomende opmerkingen over het verloop van het verhoor (zie p. 13).

Uit wat voorafgaat blijkt dat, zo de communicatie bij het verhoor op 17 oktober 2013 bij wijlen niet vlot is verlopen, alles in het werk is gesteld (vraag naar eventuele eerdere problemen op taalvlak, bede om bij onduidelijkheden dit onmiddellijk te melden, suggestie om antwoorden eventueel schriftelijk te geven, herhaalde vraagstelling, meerdere pauzes tijdens het verhoor (zie p. 6, 9) om verzoeker toe te laten zijn relaas weer te geven en dus aan verzoeker op het Commissariaat-generaal geen verhoor werd opgedrongen in een taal waarvan men niet zeker was dat hij deze voldoende machtig was om zich verstaanbaar te maken, noch dat hem (zie het verhoorverslag, p. 1) geweigerd werd bepaalde verklaringen te noteren.

Dit besluit wordt ook gedragen door het bevestigend antwoord van verzoeker op de vraag of *"alles duidelijk was geweest"* en de afwezigheid van opmerkingen van de raadsman.

2.2.3.2. De Raad is van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de Russische Federatie, gezien verzoeker geen redelijke pogingen gedaan heeft om bescherming in eigen land te verkrijgen.

Met toepassing van artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet kan vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4, uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de staat, noch partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, inclusief internationale organisaties, bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

Artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4, in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor de door hem aangevoerde problemen, geen of onvoldoende beroep kon doen -of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen bij terugkeer naar de Russische Federatie zou kunnen doen- op de hulp van en/of bescherming door de in Rusland aanwezige autoriteiten.

Verzoeker betwist bovendien niet dat hij naliet aangifte te doen van zijn problemen bij de autoriteiten, terwijl het doel van beroep te doen op de politie nu net het voorkomen of het oplossen is van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem, kunnen zij hier vanzelfsprekend niet tegen optreden.

De redenen die verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt waarom hij geen klacht indiende, zijnde *“hetzij de slechte ervaring die de verzoeker met de politie gehad heeft, het netwerk van de broer van zijn partner en de communicatieproblemen die de verzoeker ondervindt”*, worden door de Raad niet aangenomen.

De huidige bewering van verzoeker dat hij met de politie een negatieve ervaring heeft gehad, wat volgens hem zijn beslissing geen klacht in te dienen, rechtstreeks beïnvloed heeft toen de politieagenten zich bij het ziekenhuis aangemeld hebben, vindt immers geen grondslag in het administratief dossier.

Verzoeker verklaarde immers op 17 oktober 2013 duidelijk dat hij nooit problemen heeft gehad met de Russische autoriteiten en antwoordde negatief op de vraag of hij voordien al nare ervaringen heeft gehad met de politie (zie het verhoorverslag, p. 5, 8).

De in het verzoekschrift aangevoerde vergoelijking is dus niet ernstig te noemen.

Dat communicatieproblemen verzoeker ervan zouden weerhouden hebben om klacht in te dienen, wordt door de Raad evenmin als verschoningsgrond aanvaard.

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt immers dat hij met behulp van zijn broer dit euvel kon verhelpen.

De uitleg dat zijn broer, net als verzoeker, de politie niet graag ziet, is niet afdoende; verzoeker gaf immers aan nooit enige negatieve ervaringen met de politie te hebben gekend noch maakte hij melding dat dit bij familieleden van hem het geval zou zijn geweest (zie het verhoorverslag van 17 oktober 2013, p. 5, 8).

Bovendien kon verzoeker ook op schriftelijke wijze klacht indienen in Rusland. Uit informatie vervat in het administratief dossier, blijkt dat er een politieel en gerechtelijk systeem in Rusland aanwezig is en er de mogelijkheid bestaat om aangifte, zowel schriftelijk als mondeling, te doen van een misdrijf, hoewel er gewag gemaakt wordt van corruptie, discriminatie en een terughoudendheid om klachten tegen overheidsfunctionarissen te behandelen en het gerecht er minder effectief is bij de behandeling van politieke zaken.

Dit neemt echter niet weg dat in verzoekers geval blijkt dat de politie stappen ondernam om zijn klacht op te nemen (bij het ziekenhuisbezoek) en hiermee een bereidheid tot bescherming toonde, die door verzoeker echter werd afgewimpeld.

Betreffende het voorgehouden netwerk van zijn schoonbroer blijkt uit het verhoorverslag (zie p. 7) dat verzoeker zeer vage en weinig overtuigende verklaringen aflegde in de trant dat hij kennissen en vrienden in Novacherkessk had zonder dit evenwel te kunnen expliciteren, noch naar de personen, noch naar de concrete invloed die ze zouden hebben (p.7).

De Raad is van oordeel dat verzoeker dan ook niet aannemelijk maakt dat de overheid in zijn land van herkomst onwillig is om bescherming te verlenen of dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker voorhoudt te vrezen.

De algemene verwijzingen van verzoeker in het verzoekschrift aangaande bloedwraak in Tsjetsjenië, waaronder ook een uittreksel uit het artikel *“Le conflit tchétyhène: analyse d’une violence plurielle*, vermogen geen afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen vermits deze niet ingaan op de beschermingsmogelijkheden in de Russische Federatie.

Vastgesteld wordt dat derhalve niet voldaan is aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen catalogeren onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Gelet op wat voorafgaat, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar de Russische Federatie, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet.

2.2.4. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend vijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE